

# Књига пророка Јои́ла и лаодикијска Црква адвентиста седмог дана — број три

## *Виноградник црвенога вина*

Jeff Pippenger

2025-12-03

Претходни чланак завршили смо питањем: „Када су ови појмови постављени, може се поставити питање како то да је 11. септембра књига пророка Јои́ла постала порука коју је Петар поистоветио на Педесетницу?“

Петар је указивао на то да се Јои́ло испуњавао на дан Педесетнице, што представља тачку у времену која означава крај педесетничког раздобља. У педесетничком раздобљу постојало је испољавање Светога Духа на почетку, а затим веће испољавање Светога Духа на крају. Вером разумевајући да и Библија и Дух пророштва примењују Јои́ла на време познога дажда, можемо знати да је књига пророка Јои́ла постала садашња истина 11. септембра; и да ће сваки елемент те књиге говорити непосредно о пророчкој историји која почиње 11. септембра и протеже се све до седам последњих зала, укључујући и њих, које Јои́ло означава као „дан Господњи“.

Као што је то било предобразовано 1888. године, 11. септембра је излагање лаодикијске поруке постало садашња истина кушања. Исаија у педесет осмом поглављу предображава ту исту поруку гласом трубе који Божјем народу показује њихове преступе. „Дан“ када Исаија почиње да подиже свој глас као трубу јесте исти дан када пева песму о винограду.

У тај дан певајте о њој: Виноград црвенога вина. Ја, Господ, чувам га; заливаћу га у свако време; да га ко не би оштетио, чуваћу га ноћу и дању. Гнева нема у мени: ко ће ми у боју супротставити трње и чкаљ? Прошао бих кроз њих, све бих их заједно спалио. Или нека се ухвати за моју силу, да учини мир са мнош; и учиниће мир са мнош. Учиниће да се они који долазе од Јакова укорене: Израел ће процветати и пупољити, и испуниће лице света плодом. Исаија 27:2–6.

Савремени духовни „Израиљ ће процветати и пустити пупољке, и лице света испунити родом“ у време позног дажда, јер рани дажд узрокује пупљење и цветање биљке, а позни дажд доноси плод. Када су се зграде Њујорка срушиле 11. септембра, силни анђео из Откривења осамнаесте главе сишао је и позни дажд је почео да ромиња. У то време Божји стражари требало је да затрубе у трубу Лаодикијској цркви. Исаијина порука, која препознаје грехе Божјег народа, јесте и песма о винограду црвенога вина. Прва глава Јои́ла јесте управо та порука.

Реч Господња која дође Јои́лу, сину Фатуилову.

Чујте ово, старци, и послушајте, сви становници земље. Да ли је тога било у ваше дане, или чак у дане ваших отаца? Казујте о томе својој деци, и нека ваша деца казују својој

деци, а њихова деца другом нараштају.

Што је оставио гусеницар, то је појео скакавац; и што је оставио скакавац, то је појео црв; и што је оставио црв, то је појела гусеница.

Пробудите се, пијанице, и плачите; и наричите, сви који пијете вино, због младога вина, јер је откинуто од уста ваших.

Jer jedan narod navali na zemlju moju, silan i bez broja, kojemu su zubi kao zubi lavlji i ima kutnjake kao veliki lav. Opustošio je vinovu lozu moju i ogulio smokvu moju; sasvim ju je ogolio i odbacio; grane njezine pobeleşe. Nariči kao devoјka opasana kostreti za mužem svoje mladosti. Prekinut je prinos od hrane i naliv od pića iz doma Gospodnjega; sveštenici, služitelјi Gospodnji, tuguју. Polje je opustošeno, zemlja nariče; jer je žito propalo, novo vino presušilo, ulje klone.

Постидите се, о ратари; ридајте, виноградари, за пшеницом и за јечмом, јер је пропала жетва пољска. Лоза је усахнула, и смоква је увенула; шипак, и палма, и јабука, и сва дрвета пољска, посахнуше; јер је ишчилела радост од синова човечијих.

Опашите се и наричите, свештеници; ридајте, служитељи олтара; дођите, преноћите у кострети, служитељи Бога мога; јер су принос од јела и принос наливни ускраћени дому Бога вашег. Осветите пост, сазовите свечани сабор, окупите старешине и све становнике земље у дом Господа Бога вашег, и завапите ка Господу: Авај за дан! јер је близу дан Господњи, и доћи ће као погибао од Свемогућег. Није ли храна истребљена пред нашим очима, да, радост и весеље из дома Бога нашег? Семе је иструнуло под својим грудима, житнице су опустошене, амбари порушени; јер је жито увенуло. Како стењу животиње! крда говеда су сметена, јер немају паше; да, и стада оваца су опустошена.

О Господе, к Теби ћу вапити; јер је огањ прождрео пашњаке пустиње, и пламен је спалио сва дрвета пољска. И звери пољске вапе такође к Теби; јер су пресушили потоци водени, и огањ је прождрео пашњаке пустиње. Јоил 1:1–20.

Прво поглавље Јои́ла говори о уништењу Божјег винограда. Исаија утврђује „тај дан“ као дан када почиње позни дажд, јер у тај дан биљке почињу да цветају и пупе. Чињеница да нас Исаија обавештава да ће Божји народ „пустити корен“, „цветати и пупети“ и испунити земљу „плодом“ приказује прогресивну историју од три корака. Биљка пушта „корен“ у земљу. „Пустити корен“ стога значи стајати на тлу, које је приземље или темељ. Они који „изађу од Јакова“ „пуштају корен“, а затим се називају „Израиљ“. Они који изађу из лаодикејског искуства тада се називају филаделфијцима, премда задржати то искуство захтева победу у процесу кушања који се завршава недељним законом.

Пророчки однос Јакова, (суплантера) и Израиља, (победника) показује да су се у 9/11 они који „пуштају корен“ враћањем темељима, ту и тада ступили у заветни однос. Пророчки, промена имена је симбол завета, као што се види у случајевима Аврама у Аврахама, Сараје у Сару, Јакова у Израиља и других. У том стиху, они који су се у 9/11 вратили старим темељним истинама ступили су у заветни однос када је дажд почео да производи цветове и

пупољке. У време недељног закона цео свет ће бити испуњен „плодом“, јер ће тада дажд бити изливен без мере.

Исаија се мора слагати са Исаијом, и наравно са свим осталим пророцима, али Исаија треба да подигне свој глас као трубу и покаже лаодикијским адвентистима седмога дана њихове грехе у контексту песме о винограду. Та песма је била отпевана од стране Исуса у причи о винограду. Виноград Га је навео на плач док је Он, последњи пут пре крста, гледао на Јерусалим; знајући да је древни Израиљ достигао крај свога времена милости и да бива мимоиђен као Божји заветни народ. Истовремено, Христос је ступао у завет са народом који ће донети одговарајуће плодове из Божјег винограда. Било да је реч о причи о винограду код Исуса Навина на почетку или код Исуса на крају, они који су постали народ новог завета представљали су сто четрдесет и четири хиљаде.

Христос је говорио о Исаијином пророчанству о винограду, као и сестра Вајт.

„Прича о винограду не односи се само на јеврејски народ. Она има поуку и за нас. Црква у овом нараштају обдарена је од Бога великим предностима и благословима, и Он очекује одговарајуће плодове.“ Христове очигледне поуке, 296.

Poučno је pročitati odlomak koji vodi do poslednje izjave iz Duha proroštva.

„Поглавље 23 — Господњи виноград“

„Јеврејски народ“

„Прича о два сина била је праћена причом о винограду. У првој је Христос пред јеврејске учитеље изнео важност послушности. У другој им је указао на обилне благослове дароване Израиљу, и у њима показао Божје право на њихову послушност. Изнео је пред њих славу Божје намере, коју су послушношћу могли испунити. Уклањајући вео с будућности, показао им је како, пропуштајући да испуне Његову намеру, цео народ губи Његов благослов и навлачи пропаст на себе.“

„Беше неки домаћин“, рече Христос, „који посади виноград, и огради га плотом, и ископа у њему кацу, и сагради кулу, па га изда виноградарима, и отиде у далеку земљу.“

Опис овога винограда даје пророк Исаија: „Сада ћу запевати својему љубљеноме песму свога љубљенога о винограду Његовом. Мој љубљени има виноград на врло родном брегу; и огради га, и очисти га од камења, и насади га најодабранијом лозом, и сазида кулу усред њега, и начини у њему и кацу за вино; и очекиваше да ће родити грозђе.“ Исаија 5:1, 2.

Земљоделац бира један комад земље из пустиње; ограђује га, крчи и обрађује, и засађује га пробраним лозама, очекујући богат род. Од ове парцеле земље, по њеној надмоћности над необрађеном пустоши, он очекује да му донесе част показујући резултате његове бриге и труда у њеном обрађивању. Тако је Бог изабрао један народ из света да буде поучаван и васпитаван од Христа. Пророк каже: „Јер виноград Господа над војскама јесте дом Израиљев, и људи Јудини мили су му сад.“ Исаија 5:7. Овом народу Бог је даровао велике предности, обилно га благосиљајући из Своје изобилне доброте.

Очековао је да Му одају част доносећи род. Они су требали да откривају начела Његовог царства. Усред палог, безбожног света требало је да представљају Божји карактер.

„Као Господњи виноград, требало је да доносе род сасвим другачији од рода незнабожачких народа. Ови идолопоклонички народи предали су се чињењу безакоња. Насиље и злочин, похлепа, угњетавање и најпоқваренији поступци, упражњавани су без икаквог обуздавања. Безакоње, изопаченост и беда били су плодови поқвареног дрвета. У упадљивој супротности требало је да буде род који се носио на лози Божјег сађења.“

„Предност јеврејског народа била је у томе да представља Божји карактер онако како је био откривен Мојсију. Као одговор на Мојсијеву молитву: ‘Покажи ми славу своју’, Господ је обећао: ‘Учинићу да прође пред тобом сва доброта моја.’ Излазак 33:18, 19. ‘И Господ прође испред њега, и објави: Господ, Господ Бог, милостив и благодатан, спор на гнев и изобилан добротом и истином, који чува милост хиљадама, прашта безакоње, преступ и грех.’ Излазак 34:6, 7. То је био род који је Бог желео од свога народа. У чистоти њиховог карактера, у светости њиховог живота, у њиховој милости и доброти пуној љубави и саосећању, они су требало да покажу да је ‘закон Господњи савршен, окрепљује душу.’ Псалам 19:7.“

„Преко јеврејског народа била је Божја намера да подари обилне благослове свим народима. Преко Израилља требало је да буде припремљен пут за ширење Његове светлости по целом свету. Народи света, следећи поқварене обичаје, изгубили су познање о Богу. Ипак, у Свом милосрђу Бог их није збрисао из постојања. Намеравао је да им пружи прилику да Га упознају преко Своје цркве. Одредио је да начела откривена преко Његовог народа буду средство за обнављање моралног обличја Божјег у човеку.“

„Ради остварења ове намере Бог је позвао Аврама да изађе из своје идолопоклоничке родбине и заповедио му да пребива у хананској земљи. „И учинићу од тебе велики народ“, рекао је, „и благословићу те, и узвисићу име твоје; и ти ћеш бити благослов.“ 1. Мојсијева 12:2.

„Потомци Аврама, Јакова и његовог потомства, били су одведени у Египат да би усред тог великог и злог народа могли да открију начела Божјег царства. Честитост Јосифа и његово чудесно дело у очувању живота целокупног египатског народа били су приказ Христовог живота. Мојсије и многи други били су сведоци за Бога.

„Изводећи Израилљ из Египта, Господ је поново пројавио своју силу и своју милост. Његова чудесна дела у њиховом избављењу из ропства и Његово поступање с њима на њиховом путовању кроз пустињу нису били само ради њихове користи. Она су требало да послуже као очигледна поука околним народима. Господ је открио себе као Бога изнад сваке људске власти и величине. Знаци и чудеса која је учинио за свој народ показали су Његову власт над природом и над највећима међу онима који су обожавали природу. Бог је прошао кроз горду земљу Египат, као што ће проћи кроз земљу у последње дане. Огњем и буром, земљотресом и смрћу, велики ЈА САМ искупио је свој народ. Извео их је из земље ропства. Водио их је кроз „велику и страшну пустињу, гдје бијаху змије ватрене и скорпије и суша“. Поновљени закон 8:15. Извео им је воду из

„тврдог камена“, и хранио их „житом небеским“. Псалам 78:24. „Јер“, рече Мојсије, „део је Господњи народ Његов; Јаков је узео наследство Његово. Нађе га у земљи пустој, и на мјесту страшном, гдје ричу лавови; води га унаоколо, учи га, чува га као зеницу ока свога. Као орао што буди гнијездо своје, диже се над птићима својим, шири крила своја, узима их и носи их на крилима својим: тако га је Господ сам водио, и не бјеше с њим туђега бога.“ Поновљени закон 32:9–12. Тако их је привео к себи, да пребивају као под сенком Свевишњега.

„Христос је био вођа синова Израилевих у њиховом лутању по пустињи. Обавијен стубом од облака дању и стубом од огња ноћу, Он их је водио и руководио. Сачувао их је од опасности пустиње, увео их је у земљу обећања, и пред очима свих народа који не признаваху Бога утврдио је Израил као Своју изабрану својину, виноград Господњи.

„ОвOME народу беху поверена Божја пророштва. Били су ограђени прописима Његовог закона, вечним начелима истине, правде и чистоте. Послушност тим начелима требало је да им буде заштита, јер би их сачувала од тога да сами себе униште грешним поступцима. И као кулу у винограду, Бог је усред земље поставио Свој свети храм.

„Христос је био њихов Учитељ. Као што је био с њима у пустињи, тако је и даље требало да буде њихов Учитељ и Вођа. У шатору од састанка и у храму Његова слава пребивала је у светој шекини изнад заклопца помирења. Ради њих је непрестано откривао богатство Своје љубави и стрпљења.

„Бог је желео да од свога народа, Израиља, начини хвалу и славу. Дата им је свака духовна предност. Бог им није ускратио ништа што би било повољно за обликовање карактера који би их учинио Његовим представницима.”

Њихова послушност Божјем закону учинила би их чудом напретка пред народима света. Онај који им је могао дати мудрост и вештину у сваком умешном делу наставио би да буде њихов Учитељ, и узвисио би их и оплеменио кроз послушност Његовим законима. Када би били послушни, били би сачувани од болести које су погађале друге народе, и били би благословени снагом ума. Слава Божја, Његово величанство и сила, требало је да се открију у свем њиховом напретку. Они је требало да буду царство свештеника и кнезова. Бог им је пружио сваку могућност да постану највећи народ на земљи.

„На најодређенији начин Христос је преко Мојсија ставио пред њих Божју намеру и јасно изнео услове њиховог напретка. ‘Јер си ти народ свет Господу Богу своме’, рекао је; ‘тебе је Господ Бог твој изабрао да Му будеш народ особит, мимо све народе на лицу земље.... Знај, дакле, да је Господ Бог твој, Он Бог, Бог веран, који држи завет и милост онима који Га љубе и држе заповести Његове до хиљаду колена.... Држи, дакле, заповести и уредбе и законе, које ти данас заповедам, да их твориш. И биће, ако узаслушаш ове законе, и држиш их и твориш их, да ће Господ Бог твој држати теби завет и милост, за које се заклео оцима твојим; и љубиће те, и благословиће те, и умножиће те; благословиће и плод утробе твоје, и плод земље твоје, жито твоје, и вино твоје, и уље твоје, плод говеда твојих и стада оваца твојих, у земљи за коју се заклео оцима твојим да ће ти је дати. Бићеш благословен мимо све народе.... И уклониће Господ од тебе сваку

болест, и неће пустити на тебе ниједне зле болести мисирске, које знаш.’ Поновљени закони 7:6, 9, 11–15.“

„Када би држали Његове заповести, Бог је обећао да ће им дати најбољу пшеницу и извести им мед из стене. Дугим животом наситио би их и показао им Своје спасење.“

„Непослушношћу Богу, Адам и Ева су изгубили Еден, а због греха је цела земља била проклета. Али ако би Божји народ следио Његова упутства, њихова земља би била обновљена у плодности и лепоти. Сам Бог им је дао упутства у погледу обрађивања тла, и они су требало да сарађују с Њим у његовој обнови. Тако би цела земља, под Божјом управом, постала очигледна поука о духовној истини. Као што би земља, у послушности Његовим природним законима, доносила своја богатства, тако је у послушности Његовом моралном закону срце народа требало да одражава особине Његовог карактера. Чак би и незнабошци признали надмоћност оних који су служили и клањали се живоме Богу.“

„Ево,“ рече Мојсије, „научих вас уредбама и законима, као што ми заповеди Господ, Бог мој, да тако чините у земљи у коју идете да је заузмете. Држите их, дакле, и извршујте; јер је то ваша мудрост и ваш разум пред очима народа, који ће чути све ове уредбе и рећи: Заиста је овај велики народ mudar и разуман народ. Јер који је то народ тако велик, коме је Бог тако близу као што је Господ, Бог наш, у свему за што Га призивамо? И који је то народ тако велик, који има уредбе и законе тако праведне као сав овај закон, који данас стављам пред вас?“ Поновљени закони 4:5–8.

„Синови Израилјеви требало је да заузму сву територију коју им је Бог одредио. Они народи који су одбацили богослужење и службу истинитоме Богу требало је да буду лишени својих поседа. Али Божја намера била је да се откривењем Његовог карактера кроз Израилља људи привуку к Њему. Целоме свету требало је да буде упућен јеванђеоски позив. Кроз учење о жртвеној служби Христос је требало да буде уздигнут пред народима, и сви који би погледали на Њега требало је да живе. Сви који би се, као Раава Хананејка и Рута Моавка, одвратили од идолопоклонства ка богослужењу истинитоме Богу, требало је да се сједине с Његовим изабраним народом. Како се број Израилља умножавао, тако је требало да шире своје међе, док њихово царство не обухвати свет.“

„Бог је желео да све народе доведе под Своју милостиву владавину. Желео је да земља буде испуњена радошћу и миром. Створио је човека за срећу, и чезне да људска срца испуни небеским миром. Жели да породице на земљи буду симбол велике породице на небу.“

„Ali Izrailj nije ispunio Božju nameru. Gospod je objavio: ‘Ja te posadih kao plemenitu lozu, sasvim pravo seme; kako se onda prometnu u izrođenu lozu tuđu Meni?’ Jeremija 2:21. ‘Izrailj je prazna loza, rađa rod sebi.’ Oseja 10:1. ‘A sada, stanovnici Jerusalima i ljudi Judini, sudite, molim vas, između Mene i Mog vinograda. Šta se još moglo učiniti Mome vinogradu što mu nisam učinio? Zašto, kad očekivah da rodi grožđe, rodi divlje grožđe? I sada, da vam kažem šta ću učiniti Svome vinogradu: ukloniću ogradu njegovu, i biće obršten; razvaliću zid njegov, i

biće pogažen; opustošiću ga; neće se orezivati niti okopavati; nego će izrasti trnje i čkalj; zapovediću i oblacima da ne dažde na nj. Jer... očekivao je pravdu, a gle nasilja; pravednost, a gle vapaja.' Isaija 5:3–7.“

„Господ је преко Мојсија ставио пред свој народ последицу неверности. Одбијајући да држе Његов завет, сами би себе одсекли од живота Божјег, и Његов благослов не би могао доћи на њих. ‘Чувај се’, рече Мојсије, ‘да не заборавиш Господа Бога својега, не држећи заповести Његове и законе Његове и уредбе Његове, које ти данас заповедам; да се, кад будеш јео и наситио се, и саградио лепе куће и настанио се у њима; и кад се умноже говеда твоја и овце твоје, и умножи се сребро твоје и злато твоје, и умножи се све што имаш; не понесе срце твоје, те заборавиш Господа Бога својега.... И не речеш у срцу својему: Моја сила и снага моје руке стекле су ми ово богатство.... И биће, ако заиста заборавиш Господа Бога својега, и поћеш за другим боговима, и њима служиш и њима се клањаш, сведочим вам данас да ћете заиста изгинути. Као народи које Господ истребљује испред вас, тако ћете и ви изгинути; зато што не хтедoste послушати глас Господа Бога својега.’ Поновљени закони 8:11–14, 17, 19, 20.“

„Јеврејски народ није послушао опомену. Заборавили су Бога и изгубили из вида своју узвишену предност као Његови представници. Благослови које су примили нису донели благослов свету. Све своје предности присвојили су ради сопственог прослављања. Бога су лишили службе коју је захтевао од њих, а своје ближње лишили су верског вођства и светог примера. Као становници предпотопног света, следили су сваку замисао својих злих срца. Тако су учинили да свете ствари изгледају као фарса, говорећи: ‘Храм Господњи, храм Господњи, ово је’ (Јеремија 7:4), док су у исто време погрешно представљали Божји карактер, срамотили Његово име и скрнавили Његово светилиште.“

„Виноградари који су били постављени над виноградом Господњим изневерили су поверено им старање. Свештеници и учитељи нису били верни поучитељи народа. Они им нису непрестано износили пред очи доброту и милост Божју, нити Његово право на њихову љубав и службу. Ти виноградари тражили су сопствену славу. Желели су да присвоје плодове винограда. Њихова стална брига била је да на себе привуку пажњу и поштовање.“

„Кривица ових вођа у Израилу није била као кривица обичног грешника. Ови људи су стајали под најсвечанијом обавезом према Богу. Били су се заветовали да поучавају: ‘Овако говори Господ’ и да доведу строгу послушност у свој практични живот. Уместо тога, изопачавали су Писма. Ставали су на људе тешка бремена, намећући обреде који су захватили сваки корак у животу. Народ је живео у непрестаном немиру, јер није могао да испуни захтеве које су рабини прописали. Када су увидели немогућност држања људски сачињених заповести, постали су немарни у погледу Божјих заповести.“

„Господ је поучио свој народ да је Он власник винограда и да су им сва њихова добра дата на управљање да би била употребљена за Њега. Али свештеници и учитељи нису вршили дело своје свете службе као да рукују Божјом имовином. Они су Га систематски поткрадали за средства и могућности које су им биле поверене за унапређење Његовог дела. Њихова лакомост и похлепа учиниле су да буду презрени чак и од незнабожаца.

Тако је незнабожачки свет добио повода да погрешно протумачи Божји карактер и законе Његовог царства.“

„Са очинским срцем, Бог је подносио свој народ. Заклињао их је милостима које је давао и милостима које је ускраћивао. Стрпљиво је износио пред њих њихове гријехе и у дуготрпљењу чекао да их признају. Пророци и вјесници били су слани да истакну Божје право над виноградарима; али умјесто да буду добродошли, с њима се поступало као с непријатељима. Виноградари су их прогонили и убијали. Бог је слао још друге вјеснике, али су и они били примљени на исти начин као први, само што су виноградари показивали још одлучнију мржњу.“

„Као последње средство, Бог је послао Свога Сина, говорећи: ‘Поштоваће Сина Мога.’ Али их је њихово противљење учинило осветољубивима, те су говорили међу собом: ‘Ово је наследник; хајде да Га убијемо, и да се домогнемо Његовог наследства.’ Тада ћемо остати да уживамо у винограду и да с плодом чинимо шта нам је воља.”

„Јеврејске старешине нису љубиле Бога; стога су саме себе одсекле од Њега и одбациле све Његове понуде за праведно поравнање. Христос, Љубљени Божји, дошао је да истакне права Власника винограда; али су виноградари према Њему поступили с очигледним презиром, говорећи: Нећемо да овај човек влада над нама. Завидели су Христу на лепоти карактера. Његов начин поучавања био је далеко узвишенији од њиховог, и они су стрепели од Његовог успеха. Он их је прекоревао, разоткривајући њихово лицемерје и показујући им сигурне последице њиховог начина поступања. То их је доводило до безумља. Пекли су их прекори које нису могли да ућуткају. Мрзели су високо мерило праведности које је Христос непрестано износио. Видели су да их Његово учење доводи у положај у коме ће њихова себичност бити разоткривена, и одлучили су да Га убију. Мрзели су Његов пример истинитости и побожности и узвишену духовност откривену у свему што је чинио. Цео Његов живот био је укор њиховој себичности, и када је дошао коначни испит, испит који је значио послушност за вечни живот или непослушност за вечну смрт, одбацили су Светца Израилјева. Када је од њих затражено да изаберу између Христа и Вараве, повикали су: ‘Пусти нам Вараву!’ Лука 23:18. А када је Пилат упитао: ‘Шта ћу, дакле, с Исусом?’, они су дивље повикали: ‘Нека буде разапет!’ Матеј 27:22. ‘Цара вашег да разапнем?’ упитао је Пилат, а од свештеника и старешина дошао је одговор: ‘Немамо цара осим ћесара.’ Јован 19:15. Када је Пилат опрао руке, говорећи: ‘Ја сам невин у крви овога праведника’, свештеници су се придружили неуком мноштву и страсно изјавили: ‘Крв Његова на нас и на децу нашу.’ Матеј 27:24, 25.“

„Тако су јеврејске вође начиниле свој избор. Њихова одлука била је забележена у књизи коју је Јован видео у руци Онога који је седео на престолу, књизи коју нико није могао отворити. У свој својој осветољубивости, та ће се одлука појавити пред њима у дан када ову књигу отвори Лав из племена Јудина.

„Јеврејски народ је неговао мисао да су они миљеници неба и да ће увек бити узвишени као Божја црква. Они су, говорили су, били деца Аврамова, и темељ њиховог благостања чинио им се тако чврстим да су пркосили и земљи и небу да их лише њихових права.



Али животом у неверности припремали су се за осуду неба и за одвајање од Бога.

„У причи о винограду, пошто је Христос пред свештеницима приказао њихово крунидбено дело безбожности, упутио им је питање: ‘Када, дакле, дође господар винограда, шта ће учинити тим виноградарима?’ Свештеници су пратили казивање с дубоким занимањем, и не размишљајући о томе како се предмет односи на њих саме, придружили су се народу у одговору: ‘Зле ће људе љуто погубити, а виноград свој даће другим виноградарима, који ће му давати плодове у своје време.’“

„Несвесно су изrekli сопствену осуду. Исус их је погледао, и под Његовим продорним погледом знали су да Он чита тајне њихових срца. Његово божанство заблистало је пред њима са непогрешивом силом. У виноградарима су видели слику самих себе, и нехотице су узвикнули: ‘Боже сачувај!’“

„Свечано и са жаљењем Христос је упитао: ‘Зар никада нисте читали у Писму: Камен који одбацише зидари, тај постаде глава од угла; то би од Господа, и дивно је у нашим очима? Зато вам кажем: узео се од вас царство Божје и даће се народу који доноси његове родове. И ко год падне на овај камен, разбиће се; а на кога он падне, сатрће га у прах.’“

„Hristos bi odvratio propast jevrejskog naroda da ga je narod primio. Ali zavist i ljubomora učinile su ih neumoljivima. Odlučili su da neće primiti Isusa iz Nazareta kao Mesiju. Odbacili su Svetlost sveta, i otada su im životi bili obavijeni tamom kao tamom ponoći. Propast koja je bila prorečena snašla je jevrejski narod. Njihove sopstvene silovite strasti, neobuzdane, prouzrokovale su njihovu propast. U svom slepom besu uništavali su jedni druge. Njihova buntovna, tvrdokorna oholost navukla je na njih gnev njihovih rimskih osvajača. Jerusalim je bio razoren, hram pretvoren u ruševine, a njegovo mesto preorano kao njiva. Deca Judina poginula su na najžasnije načine. Milioni su prodati da služe kao robovi u neznabožčkim zemljama.“

„Као народ, Јевреји нису испунили Божју намеру, те им је виноград био одузет. Предности које су злоупотребили, дело које су занемарили, било је поверено другима.“

„Прича о винограду не односи се само на јеврејски народ. Она садржи поуку за нас. Црква у овом нараштају обдарена је од Бога великим предностима и благословима, и Он очекује одговарајуће плодове.“ Христове очигледне поуке, 284–296.

Књига пророка Јоила препознаје историју познога дажда на крају света. Позни дажд је Божја последња опоменска порука трећег анђела из Откривења четрнаесте главе. Иако позни дажд представља поруку трећег анђела, он такође представља и процес комуникације између Божанства и човечанства, као што је симболизовано Захаријиним златним уљем, раним и позним даждевима, огњем са жртвеника и другим представама. Позни дажд није само порука и процес комуникације између Бога и човека, него је он и једина посвећена „методологија“ проучавања Библије потврђена у Божјој Речи. Та методологија је Исаијино „правило на правило“ које се налази у двадесет осмој глави.

На почетку древног, а тако и савременог Израиља, Бог, „виноградар“, извео је Израиљ „из пустиње“. Било да је реч о ропству од четири стотине и тридесет година у Египту, или о ропству током Мрачних векова од 538. до 1798. године, Израиљ је био изведен из „пустиње“, јер је „пустиња“ симбол ропства и заточеништва. Било да је у питању древни дословни Израиљ или савремени духовни Израиљ, Бог их је избавио из ропства у пустињи и „утврдио“ их „као Своју изабрану својину, Господњи виноград“, позване да буду свештеници и кнежеви којима су „биле поверене“ предности да представљају „речи Божје“. „Речи“ су за древни Израиљ биле Закон, а за савремени Израиљ и Закон и пророштва.

„Bog je pozvao svoju crkvu u ovo vreme, kao što je pozvao drevni Izrailj, da stoji kao svetlost na zemlji. Moćnim sečivom istine, porukama prvog, drugog i trećeg anđela, odvojio ih je od crkava i od sveta da bi ih doveo u svetu blizinu k Sebi. Učinio ih je čuvarima svoga zakona i poverio im velike istine proročanstva za ovo vreme. Kao sveta proroštva poverena drevnom Izrailju, ovo je sveta zaloga koju treba preneti svetu. Tri anđela iz Otkrivenja 14 predstavljaju narod koji prihvata svetlost Božjih poruka i polazi kao Njegovi vesnici da raznese opomenu po svoj širini i dužini zemlje.“ Testimonies, tom 5, 455.

Савремени Израиљ био је одређен да објави гласан поклич трећег анђела под силом позног дажда, док у свом личном искуству, под силом Светога Духа, пројављује Христов карактер. Гласан поклич трећег анђела испуњава се за време изливања позног дажда, у раздобљу када једна класа људи, опијена вином Вавилона, шири лажну поруку мира и сигурности као поруку позног дажда. То су Исаијини пијанци Јефремови и Јоилови винопије којима је ново вино одсечено од уста. Они који примају истинску поруку позног дажда представљени су Данилом, Мисаилом, Ананијом и Азаријом, који су одбацили вавилонску храну ради небеске хране. То су сто четрдесет и четири хиљаде који певају песму Мојсијеву и Јагњетову, али и песму о винограду, јер се прича о винограду испунила у историји Мојсија на почетку заветног односа старога Израиља, а затим се поново испунила на крају заветног односа старога Израиља у историји Јагњета.

Песма о винограду завршава се тиме што се некадашњи заветни народ заобилази у часу када се нови заветни народ венчава са Господом. Господ је заобишао оне који су помрли током четрдесетогодишњег лутања по пустињи и ступио у завет са Исусом Навином у управо оно исто време када се разводио од оних који ће умрети. Господ се разводио од древног Израиља у управо оно исто време када је ступао у брак са хришћанском црквом. Алфа, или почетна историја, представљена је Мојсијем, а омега је представљена Јагњетом. Историја коју обоје представљају јесте историја приче о винограду; стога је Исаијина песма о винограду песма Мојсија и Јагњета Јована Богослова.

Наставићемо ове мисли у следећем чланку.

„Ово нису речи сестре Вајт, већ речи Господње, и Његов весник их је дао мени да их ја дам вама. Бог вас позива да више не радите супротно Њему. Дато је много поуке у погледу људи који тврде да су хришћани, док испољавају особине Сотоне, и духом, речју и делом ометају напредак истине, и засигурно иду путем којим их Сотона води. У тврдоћи свога срца присвојили су власт која им ни на који начин не припада и коју не би

требало да врше. Говори велики Учитељ: ‘Преврнућу, преврнућу, преврнућу.’ Људи у Батл Крику говоре: ‘Храм Господњи, храм Господњи јесмо ми’, али они употребљавају обичан огањ. Њихова срца нису омекшана нити покорена Божјом благодаћу.” Manuscript Releases, volume 13, 222.

„Божје стрпљење има свој циљ, али ви га осујећујете. Он допушта да наступи стање ствари за које бисте ви радо желели да се касније отклони, али тада ће бити прекасно. Бог је заповедио Илији да помаже свирепога и лукавога Азаила за цара над Сиријом, да би он био бич идолопоклоничком Израиљу. Ко зна да ли вас Бог неће препустити обманама које волите? Ко зна да проповедници који су верни, постојани и истинити нису последњи који ће понудити јеванђеље мира нашим неблагодарним црквама? Може бити да се рушитељи већ обучавају под Сатанином руком и само чекају одлазак још неколицине знаменосаца да заузму њихова места и да, гласом лажнога пророка, вичу: ‘Мир, мир’, кад Господ није изговорио мир. Ретко плачем, али сада налазим да су ми очи заслепљене сузама; оне падају на мој папир док пишем. Може бити да ће ускоро свакога пророковања међу нама нестати, и да глас који је покретао народ више неће узнемиравати њихов телесни сан.“

„Када Бог буде извршавао Своје необично дело на земљи, када свете руке више не буду носиле ковчег, тешко ће доћи на народ. О, да си знао, и ти, у овај свој дан, оно што припада твоме миру! О, да би се наш народ, као што је учинила Нинива, покајао свом својом снагом и поверовао свим својим срцем, да би Бог одвратио од њих Свој жестоки гнев.“ Testimonies, volume 5, 77.

„Ако попустате тврдоглавости срца, и кроз гордост и самоправедност не признајете своје погрешке, бићете препуштени Сатаниним искушењима. Ако се, када вам Господ открије ваше грешке, не покајете нити их исповедите, његово провиђење ће вас изнова и изнова враћати на исто тле. Бићете остављени да чините грешке сличне природе, и даље ће вам недостајати мудрост, и грех ћете називати правдом, а правду грехом. Мноштво превара које ће преовлађивати у овим последњим данима опколиће вас, и ви ћете променити вољу, а нећете ни знати да сте то учинили.“ Review and Herald, 16. децембар 1890.